

have lidt, hvis man havde gennemført Eigheden, saa fandt man det naturligtvis langt simplere at tage Indtægten af Kjøbstædernes Borgerfabskjendelser. Den ærede Minister gjorde den Bemærkning, at de vedkommende Magistratsbetjente vare saa nøje knyttede til Kjøbstæderne, at det ikke maatte undre, at man tilveiebragte Halvdelen af deres Løn paa denne Maade; men nu gad jeg dog vide, om Politimesteren paa Landet, der udsteder Næringsbeviser, der er stillet anderledes eller er mindre nøje knyttet til Landjurisdictionen, end Byfogden er det til Kjøbstaden. Man maa jo nemlig vel lægge Mærke til, at denne Magistrat var ligesaa lidt dengang som nu nogen anden end den af Kongen til Byfoged eller Politimester udnævnte Embedsmand. Det var altsaa Statens Embedsmænd, som man roligt lønede paa den Maade, og da man havde klippet Gaaret i 1857, saa behøvedt man Ulde i 1861 ved at slaae det fast ved Lov, at ogsaa i Fremtiden skulde Statskassen spare den Deel af Udgifterne til Embedsmændenes faste Lønning, der kunde faaes gjennem Halvdelen af Borgerfabsgebyrerne. Dette er altjaa, synes mig, et temmelig klart Beviis for, at man aldrig har taget sig det saa grumme nær med Hensyn til Eigheden; havde man sat saa megen Pris paa den, saa kunde man jo ialfald have bragt den tilveie paa den Maade, at Staten ogsaa ligeoverfor Landjurisdictionerne kunde have taget Halvdelen af Næringsbeviisgebyrerne til Indtægt for sin Kasse, men det tænkte man ikke paa; man holdt sig til Kjøbstædernes Kæmmerkasser, men lod Sogneskasserne oppebære det hele Beløb for Næringsbeviserne. Jeg nævner dette kun, fordi det er forekommet mig noget haardt, naar man altid, hvor Spørgsmaalet gjælder Kjøbstæderne, taler om Eigheden, medens man derimod ellers ikke er saa nøieregnende i Henseende til Eigheden, naar det gjælder om at understatte dem, som man troer for Diebliffet have Krav paa, at Statskassen kommer dem til Hjælp. Men jeg skal vende tilbage til

den ærede Ministers Ytringer om den Ulighed, der vilde fremkomme ved vort Forslag under Nr. 12. Jeg formener, at den Ulighed, der kan være Tale om, dog virkelig ikke er en Procrustes-Ulighed. Det er dog ikke en ydre Skilighed, hvorom der her bør være Tale, men derimod den Ulighed, der maatte ønskes at være tilstede i Forholdene, sete ligesaa deres Grund af, og det forekommer mig da, at, naar man ved en Lov som den foreliggende stiller en stor Klasse af Medborgere ugunstigere, end de hidtil have staaet, saa kan man ikke strax ligeoverfor dem paakalde den almindelige Ulighed til det Yderste for ved dens Hjælp at fjerne ethvert Forsøg paa at skaffe dem, der ere blevene mindre gunstig stillede, en lille Erstatning. Det er vist, at Kjøbstæderne i det Hele taget ville lide Skade ved denne Lov. Jeg er saaledes overbevist om, at Ingen, som er kjendt med Forholdene, vil kunne nægte, hvad det ærede Medlem for 8de Kreds nylig yttrede, at det er en nødvendig Betingelse for at kunne etablere en Landhandel, at man har Ret til handle med Brændeviin, slet ikke fordi Brændeviinshandelen aflaster et saa stort Udbytte, at den i og for sig kan underholde den Vedkommende og hans Familie, men fordi Ingen søger til en Landhandler, naar denne ikke kan tilfredsstille den Fornødenhed, som Almuen paa Landet anseer det for, at faae Brændeviin til Maaltiderne. Derfor have ogsaa i de senere Aar Mængde, som have kunnet ønske at etablere sig som Landhandlere, maattet stoppe op, naar de ikke have kunnet faae denne Bevilling til Brændeviinshandel. Elanens nu Vømmen i den Henseende fra, saa er der ikke den mindste Tvivl om, at der vil opstaae en Mængde saadanne Forretninger rundt omkring paa Landet, og om de ogsaa ville være fjernede 1 1/2 Mil fra Kjøbstaden, kan der dog ikke være Tvivl om, at Etableringen af en saadan Masse Forretninger maa trykke Kjøbstæderne. Naar nu Kjøbstæderne allerede føle sig trykkede af de nu bestaaende Forhold,